Den enslige han derpå swarar:
Du oerfarne man! :,:
Jag denna enslighet förswarar;
Ty den jag lycklig fann.

Jag denna ensamheten walde
Tillbaka många år :,:
Då werldens gyckel mig så qwalde,
Att jag fick gråa här.

En fortsatt lögn af loswad lycka
Jag städs i werlden fann; :,:
Och hopp och fröjder endast gyckla:
För mödan, sorg jag wann.

Bland många wänner en jag hade,
Den jag som trofast tog. :,:
Men ödens kedja annat sade:
Den wännen mig bedrog.

På werldens haf, der böljor brusa
Och storma mot hwarann, :,:
Jag fann så ögonblick nog ljusa;
Men mörka fullt jag fann.

Hwad är wäl kärlek, då den brister,
När nödens timma slår! :,:
Hwad är wäl fröjd, då man den mister,
Och sorgen blott qwarstår?

Hwad är wäl gods, när det förswinner,
Och fattigdom blir qwar? :,:
Med rikedomen allt bortrinner,
Som förr ens fällhet war.

Sen jag så nu allt hade funnit,
Jag walde detta lif, :,:
Och dermed jag en fällhet wunnit,
Jag önskar: O förblif!

Jag lefwer lugn i denna hydda;
En ständig fröjd jag har :,:
Att wara ensam är att skydda
Mig emot stormens dar.

GS 223

Diwerse Sånger.

Den första.

Ungkarslifwets Sällhet.

Den andra.

Den fröjdwäckande Spelmannen.

Den tredje.

Den enslige i kojan.

Stockholm,
tryckta hos Rudolf Wall, 1854.
Beridarebansgatan № 18.

Ungkarlslifwets Sällhet.

En ungkarl gör hwad han behagar
Är herre öfwer tid och dagar;
Ja, han är till för nöjet blott,
Då det är äkta mannens lott,
Att hos en ond och swartsjuk qwinna
För hwarje dag med ånger finna
Att ungkarlslifwet sällast är. :,:

Ack! fällt det lif, der man får swäfwa
En fjäril likt, och blomman läfwa,
Den man ej fann behaga sig:
Ack! detta är så ljuft för mig.
Man känner inga band, som binda;
Dock kärlek ligger ej i linda:
Ja, ungkarlslifwet sällast är. :,:

Jag än går hit och dit på nöjen,
Jag offrar mig åt skämt och löjen,
Jag är ej slaf för qwinnans nyck,
Och lugn jag sitter wid min dryck.
Och när jag kommer hem i huse,
Jag icke möts af någon buse,
Som bannar mig och lexar opp. :,:

Och dag derpå jag åter njuter
Dig, sälla frihet! — Mig ej fluter
Jag innom hemmets dörrar stängd,
Der som en hustru blir befängd,
Om icke jag deß wilja följer,
Och innom mig, fast harmligt, döljer,
Att ungkarlslifwet sällast är. :,:

Som ungkarl, jag allen befaller;
Jag slipper höra hustruns pjaller,
Jag promenerar, hwart jag will,
Och icke har jag gräl och grill.
Ja, glad och lustig är min lefnad,
Och detta är ju lifwets trefnad:
Ja, ungkarlslifwet sällast är. :,:

Den fröjdwäckande Spelmannen.

Prästa lifwet under solen
Är att wandra med fiolen
Öfwer både land och stad,
Sträken drilla, spela, stampa,
Takten trampa,
Städse lustelig och glad.

Hwar jag på min wandring länder,
Är jag utaf alla känder;
Spelar jag en "wisstump" blott,
Börja genast gamla, unga
Glädtigt sjunga,
Alla nöjde med sin lott.

Gnider jag en polska åter,
Som på nya wiset låter,
Hej och hoppsan! hwad det går!
Gubben nickar godt i sängen,
Pigan, drängen,
Swänga kring i alla wrår.

I den fattigaste koja
Höres glada röster stoja,
När jag stryker upp en wals;
Barnen bli af fröjd besatta,
Hoppa, skratta,
Känna icke hungren alls.

Sjelfwa tiggaren, som fryser,
Spärrar munnen upp och myser,
När jag stundom klinkar till.
Liten som i waggan gräter,
Slumrar åter,
Wid en ljufwelig ladrill.

Så i lekstugan som salen,
Wid en Majstång och på balen,
Hwar jag stämmer min fiol,
Glädjen far på lösa wingar,
Jublar, swingar,
Lärkan lik, mot dagens sol.

Derför will hwar fager tärna
Ha en speleman så gerna
Till sin enda föta wän.
Men jag känner deras snara:
Hwarje fara
Har jag lyckats undfly än.

Den enslige i kojan.

(Mel. Eremitens wisa.)

Säg, ensligel hwarför du dröjer
I denna hyddan här, :,:
Som dysterhet i allting röjer,
Och knapt sitt tak nu bär.